

ΕΝΑΡΚΤΗΡΙΟΣ ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΗΣ Μ.Κ.Ο. «ΡΩΜΗΟΣΥΝΗΣ»

Ἐν Ἀθήναις, Σάββατον 30 Μαΐου 2009

«Ὁ ἐωράκαμεν καί ἀκηκόαμεν καί ἀπαγγέλλομεν ὑμῖν,

ἵνα καί ἡμεῖς κοινωνίαν ἔχητε μεθ' ἡμῶν (Α' Ἰωάν. 1-4)»

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος

Κύριε Ἱερώνυμε,

Ἐντιμότατε κ. Κυριακίδη,

«Τήν ἀνάδειξιν τῆς ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν κοινωνίας ἡμῶν τῶν ἐλληνοφώνων μετὰ τῶν ἀραβοφώνων Ρωμαιορθόδξων Χριστιανῶν ἀφ' ἑνός καί τῶν λοιπῶν ὁμοδόξων Χριστιανῶν ἀφ' ἑτέρου, ἔθεσεν ὡς σκοπόν αὐτοῦ τό Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων διά τῆς ιδρύσεως τῆς Μ.Κ.Ο. «Ρωμηοσύνης».

Ἡ ἱστορία τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων ὡς γνωστόν εἶναι ἀρρήκτως συνδεδεμένη μέ τήν ἱστορίαν τῆς ἁγίας πόλεως Ἱερουσαλήμ καί συνεπῶς μέ τήν ἱεράν ἱστορίαν τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων. Τά δέ Προσκυνήματα ἀποτελοῦν τά ἀναντίρρητα μαρτύρια καί τά ψηλαφητά τεκμήρια τῆς ἱερᾶς ταύτης ἱστορίας, δηλονότι τῆς ἱστορίας τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου.

Κοινωνός καί μέτοχος τῆς ἐν Χριστῷ πνευματικῆς καί φυσικῆς αὐτῆς κληρονομίας κατέστη ὑπό τῆς θείας προνοίας ἡ παλαιγενής Ἀγιοταφίτικῇ Ἀδελφότης, ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ εὐσεβοῦς γένους τῶν Ρωμαίων Ὀρθόδξων Χριστιανῶν, ἀναδειχθεῖσα οὕτω ὁ φυσικός καί πνευματικός φύλαξ καί λειτουργός αὐτῆς.

Συγκληρονόμος καί ἄμεσος διάδοχος τοῦ Βασιλικοῦ καί αὐτοκρατορικοῦ γένους τῶν Ρωμαίων Ὀρθόδξων ἀναδεικνύεται τό εὐσεβές ἔθνος τῶν Ἑλλήνων. Τοῦ ἔθνους δέ τούτου οἱ ὑπέρ τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων ἀγῶνες αὐταπαρνήσεως, πολλῶ δέ μᾶλλον τό θυσιαστικόν αὐτῶν αἷμα ἐπισφραγίζουν τά ἐπὶ τῆς ἱερᾶς παρακαταθήκης τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων θεσμοθετηθέντα προνόμια καί δικαιώματα. Ταῦτα βεβαίως δέν ἀποτελοῦν αὐτοσκοπόν, ὡς ἐσφαλμένως ὑπό τινων ἐρμηνεύεται, ἀλλά μᾶλλον μαρτυρίαν ζῶσαν τοῦ Εὐαγγελικοῦ καί Οἰκουμενικοῦ κηρύγματος τῆς Ἀποστολικῆς τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησίας.

«Πορευθέντες οὖν μαθητεύσατε πάντα τά ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτούς, εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος», παραγγέλλει ὁ Κύριος εἰς τούς μαθητάς Αὐτοῦ ἀπό Ἱερουσαλήμ.

Ἡ Χριστιανικὴ παρουσία εἰς τήν Μέσην Ἀνατολήν καί συγκεκριμένως εἰς τήν Ἁγίαν Γῆν μέχρι σήμερον ἔρχεται εἰς ἐπίρρωσιν τοῦ γεγονότος ὅτι τοῦτο ὀφείλεται εἰς τά πνευματικά καί λατρευτικά κέντρα τῆς χριστιανικῆς πίστεως γενικώτερον καί τῆς Οἰκουμενικῆς Ὀρθόδοξου ἀγιοπατερικῆς παραδόσεως τῆς Ρωμηοσύνης,

εἰδικώτερον.

Μέ ἄλλα λόγια, τά Πανάγια Προσκυνήματα ἀποτελοῦν ἐγγύησιν τοῦ Χριστιανικοῦ πληθυσμοῦ ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γῇ, ἀλλά καί διατήρησιν τῆς ἰδιαζούσης ἐθνικοθρησκευτικῆς ταυτότητος αὐτοῦ. Τοῦτο ἀναγνωρίζεται ὑπό πάντων, τόσο τῶν Χριστιανῶν, ὅσον καί τῶν μὴ Χριστιανῶν. Οἱ Χριστιανοί, π.χ. διερωτῶνται: «*Ἡμεῖς ποῦ ἀνήκομεν; Ποία εἶναι ἡ ἐθνικὴ μας καταγωγὴ*»; κ.τ.λ. Εἰς αὐτό βέβαια συνέβαλε καί συμβάλλει ἀπειλητικῶς ἡ ἑξαρσις τῆς θρησκευτικῆς ταυτότητος εἰς βάρος τῆς ἐθνικῆς τοιαύτης.

Ἡ συμβολὴ λοιπόν τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων καί τῶν ἐξ αὐτῶν ἀπορρεόντων δικαιωμάτων καί προνομίων τῆς Ρωμιοσύνης, δέν περιορίζεται μόνον εἰς τὴν σωτηριολογικὴν καί ἐσχατολογικὴν αὐτῶν σημασίαν, ἀλλὰ ἐπεκτείνεται καί εἰς τὴν ἐν ἐξελίξει τελοῦσαν τάνυν διαμόρφωσιν τοῦ διαθρησκευτικοῦ καί κοινωνικοπολιτικοῦ καθεστῶτος τῆς Ἱερουσαλὴμ, μέ σημεῖον ἀναφορᾶς πάντοτε τὴν Παλαιάν αὐτῆς Πόλιν καί φυσικά τό Παλαιόφατον Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων.

Σημειωθῆτω ὅτι τό Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων μετὰ τῶν ἄλλων συμπρεσβυγενῶν αὐτοῦ Πατριαρχείων τῆς Ἀνατολῆς προβάλλουν ὡς αἱ ἀκοίμητοι κανδήλαι τοῦ ἀνεσπέρου φωτός, τοῦ φωτός τοῦ σῶζοντος Θείου Λόγου, τοῦ Χριστοῦ. Αὐτοῦ ἀκριβῶς τοῦ φωτός τοῦ Χριστοῦ ἀπόστολος καί Εὐαγγελιστὴς τυγχάνει ἡ κατ' ἀνατολὰς Ὁρθόδοξος Ρωμιοσύνη, καί μάλιστα ἐν μέσῳ ἁλλοθρήσκου καί ἑτεροδόξου περιβάλλοντος. Ἐπὶ πλέον δέ ἡ Ρωμιοσύνη ἀποδεικνύεται ὡς ἡ μόνη συνεκτικὴ καί ἐνοποιὸς δυνάμις τῶν Ὁρθοδόξων τῆς Ἀνατολῆς Ἐκκλησιῶν καί τῶν ἐθνικοθρησκευτικῶν αὐτῶν ὄντοτήτων.

Ἡ ἰδιάζουσα θέσις τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, τοῦ τελοῦντος ὑπὸ τὰς πολιτειακὰς ἀρχὰς καί ἐξουσίας, δηλονότι, τοῦ κράτους τοῦ Ἰσραήλ, τῆς Παλαιστινιακῆς Αὐτονομίας καί τοῦ Χασιμιτικοῦ Βασιλείου τῆς Ἰορδανίας (ὡς καί τοῦ Πριγκιπάτου τοῦ Quatar) καθιστᾷ τὴν ab antiquo ἀναγνωρισθεῖσαν θεσμικὴν αὐτοῦ θρησκευτικὴν καί ἐκκλησιαστικὴν ἐγκαθίδρυσιν ἐξόχως σημαντικὴν, τόσο διὰ τὴν ἐνότητά τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ὅσον καί διὰ τὴν συνύπαρξιν τῶν ὁμόρων λαῶν ἐν τῇ περιοχῇ τῆς δικαιοδοσίας αὐτοῦ.

Ἐξ ἄλλου ὁ συνδυασμὸς τῆς διττῆς ιδιότητος τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων ὡς Ποιμενάρχου καί ἐν ταύτῳ Ἡγουμένου τῆς Μοναστικῆς Ἀδελφότητος τῶν Ἀγιοταφίτων, ἀποκαλύπτει τό ἀσκητικὸν φρόνημα, ὑπὸ τοῦ ὁποῖου ἐμφορεῖται τό πνευματικὸν μέγεθος τῆς Ρωμιοσύνης.

Ἀποτελεῖ χρέος, λοιπόν, ἱερὸν πάντων ἡμῶν, κληρικῶν καί λαϊκῶν, ποιμένων καί ποιμαινομένων, «*ἢ κίνησις τοῦ δικαιοτάτου θυμοῦ ἀλλὰ καί ἡ συλλογὴ τῆς ποιμαντικῆς ἐπιστήμης*», κατὰ τό παράδειγμα τῶν θεοφόρων τῆς Ἐκκλησίας Πατέρων, διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ὑγιοῦς Ρωμαιορθοδόξου ταυτότητος τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν τῶν ἐν τῇ Μέσῃ Ἀνατολῇ καί ἀλλαχοῦ διαβιούντων. Τό ἱερὸν δέ τοῦτο χρέος κρίνεται, κατὰ τὴν ταπεινὴν τῆς Μετριότητος Ἡμῶν γνώμην, ἅμεσον καί ἐπιτακτικόν».